

מחטבחה של מחפלת

מתכונים לחיים טובים יותר

עלון 59 • ב' כסליו תשע"ח • 20/11/17

בין המילים (או ה'מילים')

תסכול מריבוי הטעויות בשליחת העלון הקודם הביא אותי להעלות את נושא הכישלון. ועוד בעלון: מדור אקולוגיה, ומשוב מקורא אחד.

זית אישית

ההפך, אמרתי 'בגלל שהם העיזו וניסו, התאמצו ונכשלו, ובכל זאת ואף על פי כן, המשיכו תוך הפקת לקחים, לכן הם הגיעו לאן שהגיעו'.

אף אחד לא יכול להימנע מנפילות, מעידות וכישלונות, השאלה איך נגיב אליהם: כקורבן או כגיבור. הקורבן מתיישב על האדמה פוצח בבכי תמרורים ומתחיל לחפש אשמים. הגיבור, יתכן וגם הוא יבכה מעוצמת המכה, יכול להיות שהוא יהיה זקוק לזמן התאוששות, אבל אז הוא יתחיל לטכס עצה איך הוא יוכל לעלות בחזרה, איך אפשר לחזור לדרך המלך, עכשיו כשהוא מצויד באינפורמציה חשובה ומחכימה ממה עליו להיזהר.

הגישה הפסיכולוגית הנרטיבית הולכת הכיוון הזה. להמחשה תמללתי קטע מסרטון שקיבלתי השבוע (תודה לבני מיכה).

'הייתי בן שבע', מספר המרצה 'ואחותי הייתה בת חמש, שיחקנו על מיטת הקומתיים. היות והייתי מבוגר ממנה בשנתיים, היא הייתה חייבת לציית לי ולעשות כל מה שרציתי, ורציתי לשחק במלחמה. שדה הקרב היה על המיטה העליונה. בצד אחד הנחתי את בובות החיילים שלי עם הנשק דרוך. ובצד השני היו כל הפונים הקטנים של אחותי מוכנים למתקפת רוכבים.

ישנם ווריאציות שונות לגבי מה בדיוק קרה באותו אחר הצהריים, אבל מאחר ואחותי לא נמצאת כאן היום, תנו לי לספר לכם את האמת. אחותי היא קצת שלומיאלית, ולכן איכשהו, ללא כל עזרה או דחיפה ממני, פתאום היא נעלמה מהמיטה העליונה ונחתה על הרצפה. כשהצצתי עליה ראיתי שהיא נחתה על ארבע והיה ברור לי שהיא סובלת מכאב רב.

המשך בעמוד הבא

ביום רביעי שעבר בדרך להרצאה סיכמתי עם העורך את הפרטים האחרונים לפני ההורדה לדפוס. כשחזרתי הביתה, בשעה מאוחרת מאד, שמתי לב שהפורמט לא סטנדרטי, החלטתי להמר ולשלוח בכל זאת. בבוקר קיבלתי הודעות ממספר קוראים שהם אכן לא הצליחו לפתוח העלון. היה עלי להיעזר בסבלנות ולחכות עד שיתאפשר ליצור קשר עם העורך לדווח על הקושי ולקבל את עלון בפורמט רגיל. גם אחרי התיקון התגלו תקלות חוזרות ונשנות בזה אחר זה. בכל פעם הרגשתי מטופשת ונלעגת. באיזשהו שלב בין שליחת העלון בפעם השלישית והרביעית ראיתי מולי את המילה 'די' מהבהבת, פשוט נמאס לי, ורציתי להרים ידיים ולהפסיק עם זה. עמוס בני שחש באופן אינטואיטיבי את התסכול שלי שהולך וגובר, כתב לי 'שבע ייפול צדיק וקם'. 'נכון' חשבתי, אבל מה בקשר אלי, למה לי זה קורה? למה אני ממשיכה לטעות שוב ושוב.

תחושת הכישלון המשיכה ללוות אותי גם ביום שלאחר מכן, עד שהכתה בי ההבנה, השתמשי בדוגמא כנושא לכתבה על תפקיד הכישלונות בחיינו.

"כל האנשים עושים טעויות, אבל רק החכמים לומדים מהן", אמר מי שאמר.

חנה שהגיעה אלי לטיפול, התעקשה לחייך ודבקה בגרסה שהכל בסדר. 'אני שמחה לשמוע', הגבתי 'אבל למה באת, במה אני יכולה לעזור לך?' לאחר שיחה קצרה היא סיכמה שהיא מעדיפה לא לשתף אחרים בכישלונות, ואפילו להודות בהם. 'במקרה' הייתה מונחת על שולחני חוברת פרסום ובה מודעה על כנס בנושא כישלונות בעסקים עם פירוט שמות אנשים ידועים ומוצלחים. כשהראיתי לחנה את המודעה, היא הגיבה 'כן, היות והם מוצלחים הם יכולים לספר על הכישלונות שלהם'. 'בדיוק

פינת האקלוגיה

מזמן לא כתבתי על הנושא, כי הרגשתי הסתייגות מחלק מהקוראים. שמחתי לקבל מייל שהועבר דרך כלתי (תודה רחלי) ממישהי שמגדירה את עצמה כעובדת של הרשת הירוקה; וליתר דיוק מטמיעה של הרשת בבתי ספר חרדיים. קרי: מעבירה השתלמויות לצוות המורות בנושא קיימות; בדגש על סדנאות; התנסויות ומשחקים; ומלווה בתי ספר בנושאים ששייכים לקיימות לפי בחירתם: הקמת גינה בחצר בית הספר/ אדן החלון; הפסקה פעילה; יום שיא; יום הורים; קיר ירוק וכדו'.

כמה שמחתי לשמוע שהמודעות לנושא נכנסת גם לבתי ספרינו.

כמו כן פגשתי מישהי שמנהלת חנות למחזור ביישוב מעלה עמוס. בחנות היא מדגימה איך להשתמש בחומרים נפסדים ולהכין יצירות מרהיבות במגוון תחומים.

אני כבר לא מרגישה עוף מוזר ותימהוני. שירבו כמותנו!

הימנתי על כך שהיא תעדיף להיות 'חד קרן' מיוחדת. ואכן, אפשר היה לראות איך היא מתלבטת בין האופציות, ואז, לשמחתי הרבה, היא בחרה בשנייה. וכך במקום להפסיק את המשחק שלנו, להעיר את הורן, על כל ההשלכות השליליות שהיו מובטחות לי, חיוך התפשט על פניה, היא עלתה למיטה העליונה עם כל החן של תינוק 'חד קרן'... ועם רגל אחת שבורה.

המרצה הדגים איך כשנותנים פירוש שונה לאירוע, התגובה תהיה אחרת לגמרי. במקום להרגיש קורבן שהופל מהמיטה וסובל מכאבים, היא החליטה שהנחיתה יוצאת הדופן מעידה שהיא נחונה בכוחות מיוחדים ולכן היא יכולה עכשיו להמשיך במשחק ממקום אפילו מהנה יותר.

טעות זו מילה מופלאה שפירושה הוא שהיום אני חכם יותר ממה שהייתי. (מילה זו מומלצת לשימוש ללא הגבלת מין).

המשך מעמוד קודם

ידעתי שהורי שהטילו עלי את האחריות להעסיק ולשחק עם אחותי בשקט ככל האפשר, ובהתחשב בעובדה שבטעות, כמובן, שברתי את ידה של אחותי רק בשבוע שעבר, כשדחפתי אותה בגבורה מטווח כדור הצלף הדמיוני, ואגב, עדיין לא הודו לי על המעשה ההרואי הזה, יגיבו אחרת ממה שמגיע לי, גם הפעם.

הבטתי בפניה של אחותי, יכולתי להניח שהצווחה של כאב וסבל והפתעה שעומדת לבקוע מפיה, יעירו את הורן, וההמשך ידוע... הייתי חייב למנוע את הטרגדיה, ובתושייה רבה התכופתי ואמרתי: חכי. אל תבכי. שמת לב איך נחתת? אף אדם לא מסוגל לנחות על ארבע רגליים ככה. אני חושב שזה מעיד שאת 'חד קרן'. ידעתי שאחותי ממש לא רצתה להיות ילדה בת חמש שכרגע נפלה ממיטת קומתיים וכל גופה כואב,

מדור תגובות קוראים

תגובה על העלון הקודם (מבני יריב):

למשל, אפשר לדבר על כך שלא רק שמחמאות זו דרך נהדרת לתת לאנשים תחושה טובה, אלא שמחקרים מראים שכאשר אנחנו גורמים לאחרים להרגיש טוב, גם אנחנו מרגישים יותר טוב. סוג של אלטרואיזם אגוצנטרי שכזה.

החלק לגבי מחמאות היה בסדר אם כי קצת מטיף. אנשים לא רוצים לשמוע שהם לא בסדר אלא איך יכול להיות יותר בסדר. דווקא במקרה זה, מאוד קל לארוז את הרעיון עם משהו כיפי.

מרבית האנשים נכשלים בחיים משום שהם נותנים חשיבות גדולה לדברים קטנים

לדברים קטנים

